

La sobirania de Zaplana

Si els populars valencians tenien en el cap el degoteig polític d'alguns signes encaminats a encabir en la via científica les grans assignatures pendents del nostre país, han errat amb majúscules, perquè demà qualsevol intent en aquest sentit quedarà segrestat per la bogeria irresponsable d'aquells que avui són càrrecs institucionals i que també marcaran el futur de moltes parcel·les que haurien de restar oblidades per sempre.

D'ençà que Eduardo Zaplana guanyà les eleccions autonòmiques, el passat 28 de maig, fins a la presentació del nou consell, el proppassat dijous, dia 6 de juliol, el president de la Generalitat valenciana ha passat de manifestar que volia "mans lliures" per actuar fins a mostrar allò que ben segur no ha de palesar mai el president d'una institució com aquesta: l'absoluta manca de sobirania política. La feblesa que ha passejat Zaplana a l'hora de dissenyar un govern popular fort i independent, en correspondència directa amb la força atorgada per les urnes, no solament ha de preocupar les hordes conservadores valencianes i estatals, sinó molt especialment aquella gent que espera gests tranquil·litzadors per part dels populars en aquelles matèries que els col·loquen sota sospita. Però els episodis protagonitzats pel PP valencià en aquest mes llarg no són precisament esperançadors.

El PP ha estat totalment incapaç de fer valer el 1.013.859 vots obtinguts enfront dels 165.956 del seu actual soci de govern, Unió Valenciana. Amb 42 diputats, els mateixos que suma l'oposició formada pel PSPV-PSOE i per Esquerra Unida-Els Verds, el partit liderat per Zaplana s'ha mostrat lent de reflexos a l'hora de negociar un pacte amb els regionalistes, amb cinc escons autonòmics en el seu compte. Cinc escons que posats en mans de Vicent González Lizondo han donat un balanç descoratjador: la presidència de les Corts Valencianes per al president d'UV, que s'estrenava el passat dia 20 de juny amb un *Diari de Sessions*, escrit amb el valencià secessionista dictat per la Real Academia de Cultura Valenciana i que així romandrà per a la història de les institucions valencianes; la Conselleria d'Agricultura i Medi Ambient per a Àngels Ramon-Llin, que s'estrena amb un curriculum manipulat i que destaca un "*título de profesora de valenciano por Lo Rat Penat*"; la direcció de RTVV, l'ens que ha de marcar el model lingüístic en qualsevol país que es vulga normal i normalitzat; la direcció de l'Institut Valencià de la Joventut (IVAJ), en mans de Santiago Cervino, que s'estrena amb les preguntes de "A quanta gent hi puc col·locar?", "Quin és el meu sou?" i "Com es justifiquen les despeses de dietes en els viatges?" i que pot convertir aquest organisme autònom en el centre logístic des del qual les joventuts del seu partit poden desplegar la seua bel·ligerància política i lingüística amb total impunitat, i tot allò que pugua arribar en els propers dies.

La gravetat d'aquests capítols ha estat propiciada per la manca de valentia política de Za-

plana, en qui ha pesat més la por de l'actuació incontrolada de Vicent González Lizondo des de l'oposició que no un projecte polític iniciat amb clars signes de dignitat i encaminat a exportar una imatge que d'entrada no se'ls suposa, però que mereix el grau de confiança de tota història que comença. Ara bé, a més cal afegir-hi l'escenari en què es va produir el pacte. La primera —i última per ara— escletxa greu entre UV i PP, per la tessada de corda dels primers, es va produir el passat dilluns dia 3 de juliol i quan tot semblava indicar que s'havia d'esmicolar entraren en escena Federico Félix, president de l'Associació Valenciana d'Empresaris, i José M. Jiménez de Laiglesia, president de la Confederació Empresarial Valenciana. Els dos màxims representants de la patronal valenciana en una sessió maratoniana feta al despatx del primer, salvaren el matrimoni pel que els hi va. Quede clar, doncs, qui porta avui les regnes de la qüestió.

La feblesa desmesurada mostrada per l'equip de Zaplana a l'hora de formar govern s'ha fet extensiva també a l'Ajuntament de València, amb l'agravament que en aquesta institució l'alcaldeessa del PP, Rita Barberà, sí que gaudeix de la majoria absoluta que l'allibera de posar-se en mans de qui ha perdut més de la meitat dels vots en relació amb les eleccions de l'any 1991.

La moneda de canvi del PP ha estat igualment contundent i pobre. Zaplana ha fet pols la promesa de governar per a tots els valencians. Ha escollit un mal company per a tan llarg viatge. Si els populars valencians tenien en el cap el degoteig polític d'alguns signes encaminats a encabir en la via científica les grans assignatures pendents del nostre país, han errat amb majúscules, perquè demà qualsevol intent en aquest sentit quedarà segrestat i apagat per la bogeria irresponsable d'aquells que avui són càrrecs institucionals i que també marcaran el futur de moltes parcel·les que haurien de restar oblidades per sempre. El PP ha perdut una oportunitat de passar a la història com la primera força política de dretes valenciana que segeïlla aquestes matèries *ad infinitum*.